

YUR GHU

Mika apgauna Franca

Jei tai būtų atsitikę ne su manim,
ar tu vis tiek tikėtum?

Skiriama Titui.

Gražaus viso nėra. Yra gražūs fragmentai, epizodai, akimirkos, nuotaikos.

1.

Pastaruoju metu Polį kankino tik dvi mintys, kad

Ne tiek ir daug čia tų žmonių yra sugrįžę namo

bei, kad

Laikas yra ėjimas aplink medį su prie jo pririšta virve.

Eini, sukiesi ratu, vyniojasi virvė, vieną dieną - bac, atsitrenki ir jis sustoja.

Visos likusios mintys buvo atiduotos į rūsį tigras sudraskyti.

Dėl žmonių grįžimo namo, Polis jau buvo atmetęs savo ankstesnes mintis apie dievus ar ateivius sukūrusius žmones ir apie tai, jog

Žemė - nusikaltėlių planeta, kur mes atsiunčiami persiauklėti.

Čia, ko gero, Polio galvoje buvo susipynusios kelios girdėtos istorijos apie reinkarnaciją ir nusikaltėlių trėmimą į Australiją. Tačiau paskutinė naujiena, kad vaisius įsčiose iki gimimo yra vandeny, jam nedavė ramybės.

Ne tiek čia daug tų žmonių yra sugrįžę namo... - kažkelintą tūkstantą kartą nuskambėjo mintyse.

Būdamas dvyliktainės skaičiavimo sistemos išradėjas, ir šiaip eksperimento žmogus, Polis sėdo į valtį ir nuplaukė.

2.

- Man visiškai nepatinka tavo šita mintis! - be galimybės prieštarauti ištarė faraonas savo pagrindiniam linijų meistriui Archetui ir neatsigręždamas, pyktelejusių žingsniu, nutolo gilyn į Sielos rūmų šiaurę.

Archetas buvo auklėjamas tradiciškai, kaip ir dera rūmų sūnui. Penkerių išmoko apskaičiuoti figūrų plotus, išmatuoti kampus, o išbėgęs į lauką čia pat nubrėžti piramidę, tiksliai orientuotą į pasaulio šalis. Po to šalia nubrėžti dar

vieną
dvi
tris
keturias
penkias

ir sujungti jas į žvaigždyną,
tvieskiant vidudienio saulei.

- Atsargiai, neužlipkit, naktį
pamatysit, kad aš buvau teisingas. -
Rūmai atlaidžiai žiūrėjo į būsimo
pagrindinio linijų meistro kalbos
netikslumus.

Tuo metu karalystėje kaip niekad
jautėsi nešudrumsčiama ramybė dėl
ateities. Žyniai buvo ramūs, nes
jautė, kad auga patikimas linijų
meistras, kuris sugebės įtikti ne
vienam faraonui. Gretimų valstybių
vadovai jau senokai nebekėlė
grėsmės, o paprasti žmonės gyveno
laimingai, nes derlius penkeri metai
iš eilės buvo geras.

Trylikos metų Archetas ėmėsi savo
pirmosios piramidės statybos. Linijos
buvo griežtos ir aiškios. Ir rūmai
buvo patenkinti.

Ējo metai, keitēsi faraonai, saulēje spindējo naujos, vis aukštesnēs tiesiū ir tiksliai orientuotū ģ pasaulio šalis linijū piramidēs. Atsistojēs prie bet kurio piramidēs kampo žinojai, kad ten Rytai, o ten va - Pietūs.

Laikui bēgant žmonēs prisigalvojo visokiū paaiškinimū, kodēl Archetas nutarē statyti kreivū ir lenktū linijū piramides - tai jau nēra taip svarbu.

Brēžiniai neišliko, o pasakojimais tikēti mes negalime.

3.

Rudens pradžia nebuvo šilta, bet kažkas klasėje visgi pravėrė langą.

- Ei, uždarykit, šalta!

- Eik ir užsidaryk pati!

Mintis, jog kažkam taip pat šalta - šildo. Bet kas iš tų pašildytų smegenų, kai kojų jau nebejauti?

- Šiandien aš negaliu gyventi! - atsisukdamas į klasės draugus ištarė Krisas.

Jokios reakcijos. Mažai kas šiais laikais kreipia dėmesį į papildomą kilobaitą nuskambėjusį erdvėje. Niūrios mintys, tekstai apie mirtį ir pasaulio beprasmybę – kam iš klasės draugų tai buvo nepažįstama?

Nuaidėjo šūvis. Bum. Visi atsisuko į Krisą. Tiksliau į tą klasės pusę, kur jis sėdėdavo. Klasėje liovėsi žodžiai

ir tik girdėjosi kaip rimsta garso bangos vis atsimušdamos į sienas.

Po to kažkas atsargiai, stengdamasis neįminti į atbėgantį kraujo takelį, priėjo prie Kriso stalo, persisvėrė ir tarė OHO.

4.

Kas aš esu? Ar aš galiu jums pasakyti? Aš esu meteoritas. Nešu gyvybę įstrigusią mano suraižytame paviršiu, bandau pranerti pro daugybę skriejančių tokių pačių kaip aš, trankausi į kitus ir nežinomoje tamsoje klausausi, kaip skimbčiodami kuriame muziką.

Žinai, kas yra baisiausia danguje? Tu šauki, maldauji, prašai, - ir niekas tavęs negirdi. Dievai ir radarai yra nebylūs.

Kodėl mes lekiamo, kas mus paleido? Mes nežinome. Gal kažkam buvo malonu?

Aš nukritau į Žemę.

5.

- Aš geriau uždarysiu tas dureles. Tu vieną dieną prasiskelsi galvą į jas. - veriamų durelių gurgždesį tokiais žodžiais palydėjo asistentas, padėjęs Deniui rašyti knygą.

Išėini į laiką, kurio paviršius nuklotas smulkiais akmenimis ir priemoliu, išėini ir judi nesibaigiančiais vingiais, kurie sukasi ratais ar netiksliomis elipsėmis, žengi tvirtai priemoliu, akmenuota danga, ir žinai ar suvoki, kad įminsi savo pėdą į nesibaigiančius vingius, kurie sukasi ratais ar tiksliomis elipsėmis, atsargiai dedi savo didelius žingsnius lyg bijodamas užminti kažkokią milžinišką dulkę tame akmenuotame kely, ir žinai ar suvoki, kad įminsi savo pėdą sutrikdytame vandens paviršiuje, kurio ratilai virsta besibaigiančiais vingiais mūsų dienomis.

Gulėjo Denis nesveikai išsižiojęs ir pro plyšį galvoj matė šios paskutinės jo mintys, dar nespėjusios pasiklysti smegenų vingiuose.

Denis Couteau buvo gimęs nedideliame Prancūzijos miestelyje, Šampanės provincijoje. Jo pavardė reiškė „peilis“, mat šeima kada iš kartos garsėjo kaip peilių gamintojai.

Jaunąjį Denį traukė filosofija, menas, literatūra, bet tik ne teologija, o peilių gaminimą jis išvis suprato kitaip.

Šiuo metu mes žinome, kad apdairūs žmonės rūpinasi savo ateitimi - jie vaikšto į bažnyčią, bet Deniui buvo nuspėjauti į tai. Jis vaikščiojo peilio ašmenimis, kaip ir dera tokios pavardės nešiotojui.

Savo pirmoje knygoje jis taip ir parašė: „Kai pasaulyje liko vienas dievas, ištikimybė tapo dorybe.“ O pavadinęs pasaulį tobulu idioto kūrinium, gavo 100 dienų kalėjimo.

Denis žinojo, kad gyvenimas - tai ašmenys. Ašmenys tarp ugnies ir vandens, tarp dievo ir velnio, tarp šiapus ir anapus, tarp žiūrovo ir aktoriaus. Nei į vieną pusę labiau, nei kitą pusę daugiau, o abiejose iškart ir nei vienoje ilgiau.

Tačiau spintelės durys to nežinojo.

„Kūrinys nepralenkia kūrėjo, tačiau visada yra brangesnis už bendraautorių.“ - nusprendė asistentas ir paliko tik savo pavardę ant paskutinės Denio Couteau knygos.

6.

Dabar sunku pasakyti, kiek laiko ta kėdė stovėjo po jo langu. Paprasta, daug užpakalių mačiusi, seno sukirpimo medinė kėdė.

Stovėjo ant dviejų kojų atsirėmusi į plytų sieną ir vieną vijoklio stiebą persimetusį per petį. Svajoklė.

Vieną dieną pabodo jai įprastinė dienų kaita ir nuo pirmadienio nutarusi pradėti savo gyvenimą iš naujo, ėmė ir įdūrė vienam užpakaliui.

Už tai buvo išmesta į gatvę. Nubausta. Dabar ant jos galėjo sėdėti ir lipti bet kas.

Saulė, lietus, vėjas, sniegas galutinai pakeitė jos bruožus, pašiaušė šukuoseną, tapo visiškai nepatraukli ir nemiela net lipti ant jos bet kam.

Sekmadienį vakare jis nusileido laiptais, parsinešė kėdę į namus, pastatė ją tuščio kambario vidury, žengė tvirtą žingsnį ant jos ir pasikorė.

Kėdė parvirto ant šono.

„Rytoj, matyt, pirmadienis...“ - pagalvojo kėdė ir liko laukti.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

